

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobkyně: R. Č.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupené obecným zmocněncem Mgr. J. Č., bytem „X“, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2011, č. j. 14535/SČaKŽÚ/2011-8, JID: 209301/2011/KUUK,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 25. 11. 2011, č. j. 14535/SČaKŽÚ/2011-8, JID: 209301/2011/KUUK, a rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 16. 8. 2011, č. j. ZIV/2247/11/Pet/17, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 16. 12. 2011, č. j. ZIV/2247/2011/Pet/25, **se pro nezákonnost a pro vadu řízení z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 1.200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2011, č. j. 14535/SČaKŽÚ/2011-8, JID: 209301/2011/KUUK, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu (dále jen „živnostenský úřad“) ze dne 16. 8. 2011, č. j. ZIV/2247/11/Pet/17. Tímto rozhodnutím živnostenský úřad podle § 62 odst. 4 písm. b) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění účinném do 29. 6. 2012 (dále jen „živnostenský zákon“), uložil žalobkyni pokutu ve výši 1.000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 62 odst. 1 písm. g) téhož zákona. Vyslovil, že správního deliktu se žalobkyně dopustila tím, že neměla v době kontroly, provedené kontrolními pracovníky živnostenského úřadu dne 6. 4. 2011, provozovnu – stabilní stánek na adrese Most, ulice Vítězslava Nezvala, pozemková parcela č. 4107, k. ú. Most (před 8. základní školou), kde provozuje svou podnikatelskou činnost, řádně

označenu ve smyslu § 17 odst. 7 a 8 písm. a) a b) živnostenského zákona, tj. trvale a zvenčí viditelně [1. výrok]. Živnostenský úřad současně uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč [2. výrok]. Rozhodnutím ze dne 16. 12. 2011, č. j. ZIV/2247/2011/Pet/25, živnostenský úřad opravil své rozhodnutí ze dne 16. 8. 2011 v obou výrocích tak, že v částech obsahujících platební údaje nahradil nesprávný variabilní symbol správným.

V žalobě žalobkyně namítala, že postup obou správních orgánů byl v hrubém rozporu s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Řízení bylo zatíženo nezhojitelnými vadami, jež měly vliv na jeho výsledek, neboť správní orgány nevycházely ze skutečného stavu věci, ale pouze ze svých domněnek. Žalobkyně předeslala, že dne 6. 4. 2011 provedl živnostenský úřad kontrolu v místě podnikání žalobkyně a dospěl k závěru, že prodejní stánek není označen v souladu se zákonem, neboť jeho označení není trvalého charakteru. Podle žalobkyně vycházel tento závěr z domněnky, že po sklopení výklopných okenic stánku nebude označení stánku vidět. Pracovnice živnostenského úřadu M. K. a H. P. se ovšem nepokusily okenice sklopit a domněnku ověřit. Žalobkyně přitom tvrdí, že na jedné z okenic označení stánku měla, takže stánek zůstal označen i po sklopení okenic. Žalobkyně odmítla zaplatit pokutu a nepodepsala sepsaný protokol, neboť obsahoval vědomou lež. Dne 22. 4. 2011 byl žalobkyni protokol doručen vhozením do schránky, dne 27. 4. 2011 podala žalobkyně proti protokolu námitky, jimiž se ovšem živnostenský úřad pro opožděnost odmítl zabývat a dne 4. 7. 2011 zahájil správní řízení. Vedením řízení byly pověřeny M. K. a H. P., které již o vině žalobkyně rozhodly dne 6. 4. 2011 v blokovém řízení, tudíž nebyly oprávněny znovu rozhodovat v řízení správním. Žalobkyně proto podala návrh na jejich vyloučení a delegaci věci. V řízení pokračovala jiná pracovnice živnostenského úřadu, aniž bylo o návrhu rozhodnuto. Žalobkyně poté navrhla vyloučení H. R. s tím, že do řízení neoprávněně zasahuje. Všechny návrhy na vyloučení i následná odvolání žalobkyně byly zamítnuty.

Řízení o námitce podjatosti a řízení o delegaci jsou podle žalobkyně řízeními o předběžných otázkách, o kterých musí být rozhodnuto dříve než o věci samé. Žalobkyně podotkla, že žalovaný tuto skutečnost účelově popírá s cílem neuznat, že žalobkyni bylo upřeno ústavní právo na spravedlivé řízení. Jelikož se ve správním řízení vyskytly předběžné otázky, bylo podle žalobkyně povinností živnostenského úřadu řízení ve věci samé přerušit do právní moci rozhodnutí o předběžných otázkách a informovat o návrhu na delegaci žalovaného, který se měl s tímto návrhem vypořádat, i kdyby jej považoval za neoprávněný nebo nezákonný. To však živnostenský úřad neučinil, proto měl žalovaný jeho rozhodnutí zrušit a z moci úřední se zabývat návrhem na delegaci. Vypořádání tohoto návrhu živnostenským úřadem je podle žalobkyně zcela nezákonné. Do doby rozhodnutí o návrhu na delegaci, který žalobkyně vnímala jako hromadnou námitku podjatosti všech pracovníků živnostenského úřadu, nebyla oprávněna činit jakékoliv úkony v řízení ani vedoucí odboru.

Žalobkyně dále namítala, že s ohledem na její ústavní právo na spravedlivé řízení byl živnostenský úřad povinen ve věci nařídit ústní jednání, které je při rozhodování o vině a trestu obligatorní, i když se jedná o řízení o správním deliktu. Rozhodnutím bez jednání byla žalobkyni upřena možnost klást otázky svědkům. Žalobkyně doplnila, že obě svědkyně vystupovaly v řízení jako rozhodující a kontrolující osoby. Podle žalobkyně navíc v řízení existoval rozpor spočívající v nepodloženém tvrzení pracovníků živnostenského úřadu, že její prodejní stánek nebyl po uzavření výklopných okenic zvenčí trvale označen způsobem stanoveným živnostenským zákonem, a tento rozpor měl živnostenský úřad odstranit. Žalobkyně zdůraznila, že stánek byl v době kontroly řádně označen, což by dosvědčil její manžel Mgr. J. Č., který ovšem nebyl vyslechnut. Pracovnice živnostenského úřadu uvedenou skutečnost nezkontrolovaly a obvinění opřely toliko o své domněnky.

Podle žalobkyně nebylo rozhodnutí živnostenského úřadu podepsáno oprávněnou osobou, tedy vedoucí odboru V. M. Pokud rozhodnutí podepsala pouze vedoucí oddělení, nejedná o rozhodnutí živnostenského úřadu, nýbrž pouze o rozhodnutí oddělení, které ovšem nemá k vydání rozhodnutí oprávnění, neboť rozhodnutí vydává úřad, nikoliv jeho složka. Žalobkyně proto namítala, že vedoucí oddělení M. K. nebyla oprávněna rozhodnutí živnostenského úřadu podepsat.

Žalobkyně připustila, že v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), není uvedeno, že osobou oprávněnou k vedení správního řízení nemůže být osoba, jež se podílela na provedení kontroly podnikatele. Podle žalobkyně se však zásada „*co není zakázáno, je dovoleno*“ nevztahuje na veřejnoprávní postup a konání správních orgánů. Jejich postup je upraven zásadou *ultra vires* v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Pracovníci provádějící kontrolu jsou ovlivněni svým názorem na věc, a proto mohou mít ve správním řízení jen postavení svědků, a to zvláště za situace, kdy o vině žalobkyně ve stejné věci již jednou rozhodli v blokovém řízení. Dále žalobkyně namítala, že ji živnostenský úřad poučil o jejích právech uvedených v § 36 správního řádu pouze všeobecně. Neinformoval ji o ukončení dokazování a o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí s tím, že následně bude ve věci rozhodnuto. K nahlédnutí do správního spisu pozvala žalobkyni H. R. v době, kdy mělo být řízení přerušeno z důvodu rozhodování o návrhu na delegaci a o vyloučení úředních osob včetně H. R.

Podle žalobkyně je při rozhodování o správním deliktu rozhodující, co bylo zjištěno při kontrole, nikoliv soukromé poznámky soukromých osob či úřednic při nějakých místních šetřeních, k jejichž provedení tyto osoby nebyly oprávněny, neboť dne 30. 3. 2011 správní řízení ještě nebylo zahájeno. Tvrzení M. K. a H. P. o údajném místním šetření dne 30. 3. 2011, při kterém měly hovořit se žalobkyní, označila žalobkyně za účelové a podotkla, že v tu dobu byla prokazatelně v Praze, kde s manželem a kamarádem kupovala auto, za které platila platební kartou. Současně dodala, že tvrzení o údajném místním šetření se objevilo až poté, kdy namítla, že prodejní stánek byl označen, ale M. K. a H. P. to řádně nezkontrolovaly. Žalobkyně poznamenala, že těmto osobám šlo v době kontroly spíše o uložení pokuty, než o zjištění skutečného stavu věci. Žalobkyně opětovně zdůraznila, že v době provedení kontroly byl prodejní stánek označen způsobem stanoveným živnostenským zákonem, a tvrzení M. K. a H. P. označila za nepodloženou spekulaci. Žalobkyně doplnila, že živnostenský úřad neměl důvod lhát, avšak jeho pracovnice tak zcela evidentně činily, pokud tvrdily, že dne 30. 3. 2011 při místním šetření mluvily se žalobkyní před jejím stánkem.

Tvrzení žalovaného, že si žalobkyně ve svém odvolání protirečí, považovala žalobkyně za nelogické. Vysvětlila, že v bodě 7 odvolání poukazovala na fakt, že prodejní stánek byl v době kontroly zvenčí označen způsobem stanoveným zákonem, a to i po jeho uzavření. V bodě 8 odvolání žalobkyně naopak odmítla tvrzení živnostenského úřadu, že povinné označení prodejního stánku na mincovníku v době, kdy je stánek otevřen, není v souladu se zákonem. Žalobkyně tímto upozornila na skutečnost, že živnostenský úřad v rozhodnutí tvrdil nejen to, že stánek nebude po uzavření označen v souladu se zákonem, ale dokonce tvrdil, že stánek není řádně označen ani v době, kdy je otevřen, neboť označení na mincovníku nevidí každý, ale pouze ten, kdo je před prodejním okénkem. Tento názor je podle žalobkyně zcela absurdní a účelový.

Žalobkyně dále uvedla, že povinnost mít provozovnu trvale zvenčí viditelně označenu mají všichni podnikatelé, ovšem pouze žalobkyně byla z důvodu údajného neoznačení prodejního stánku šikanována. V této souvislosti poukázala na čl. 14 Úmluvy. Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že se stala obětí diskriminace, neboť šikaně z důvodu neoznačení provozovny byla vystavena toliko ona. Ostatní skutečně neoznačené provozovny jsou totiž i nadále bez označení požadovaného živnostenským zákonem. Pokud by živnostenský úřad postupoval vůči ostatním živnostníkům stejně jako vůči žalobkyni, donutil by každého

živnostníka označit provozovnu. Podle žalobkyně lze jen těžko uvěřit tomu, že by na výzvu živnostenského úřadu žádný živnostník takový požadavek nesplnil. Z této skutečnosti žalobkyně usoudila, že pracovníci živnostenského úřadu mohli jednat na něčí objednávku a žalobkyni šikanovat účelově, čímž by mohlo být vysvětleno jejich tvrdošíjné tvrzení, že stánek nebyl v době kontroly označen způsobem stanoveným živnostenským zákonem, ačkoli k vyvrácení spekulací stačilo dát dolů jednu z okenic.

Žalobkyně uzavřela, že žalovaný nemohl prokazatelně zjistit, že žalobkyně neměla v době kontroly stánek označený způsobem stanoveným živnostenským zákonem, neboť neexistuje jediný důkaz absence tohoto označení. Závěry žalovaného tak jsou opřeny pouze o jeho vlastní domněnky a spekulace živnostenského úřadu. Žalobkyně proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Konstatoval, že převážná většina bodů žaloby se shoduje s odvoláním žalobkyně proti rozhodnutí živnostenského úřadu, a proto poukázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Dále uvedl, že čl. 6 odst. 1 Úmluvy a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod se týkají soudního řízení. S odkazem na to, že povinnosti vyplývající ze živnostenského zákona zavazují všechny podnikatele, žalovaný shledal, že námitka porušení čl. 14 Úmluvy (zákaz diskriminace) není důvodná. Žalovaný podotkl, že kontrola byla s žalobkyní řádně zahájena, když dne 6. 4. 2011 byla žalobkyně požádána o poskytnutí součinnosti při výkonu kontroly ve smyslu § 14 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“). Žalobkyně žádost o součinnost dne 6. 4. 2011 podepsala, tudíž věděla, že kontrola byla zahájena a s kým jedná. V protokolu o kontrole je mimo jiné uvedeno, že obě kontrolní pracovnice, tj. M. K. a H. P., předložily žalobkyni své služební průkazy. Žalobkyně se s protokolem seznámila, což odmítla potvrdit, a odmítla jej převzít. Žalobkyni byl proto protokol o kontrole s poučením o možnosti podat námitky doručen prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 21. 4. 2011. Žalobkyně podala námitky jeden den po stanovené pětidenní lhůtě (27. 4. 2011), tedy opožděně.

K námitce žalobkyně, že její manžel nebyl vyslechnut jako svědek, žalovaný sdělil, že z místního šetření ze dne 30. 3. 2011 a z protokolu o kontrole jednoznačně vyplývá porušení živnostenského zákona, tj. tyto dokumenty byly dostatečnými podklady pro zahájení správního řízení. K záznamu o místním šetření ze dne 30. 3. 2011, podle kterého bylo téhož dne zjištěno, že v případě uzavřených okenic není provozovna označena, žalovaný poznamenal, že tento záznam představuje relevantní dokument, nikoli poznámky soukromých osob. Žalobkyně podle žalovaného dostala po shromáždění všech podkladů možnost se k těmto podkladům vyjádřit podle § 36 odst. 3 správního řádu; dne 8. 8. 2011 se mohla dostavit na živnostenský úřad, dostala rovněž možnost telefonicky sjednat náhradní termín. Žalovaný se proto domníval, že ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu bylo naplněno. Uvedl, že v době vydání písemnosti ze dne 21. 7. 2011, označené jako vyrozumění účastníka před vydáním rozhodnutí, byly vzneseny námitky podjatosti proti M. K. a H. P., proto byla tato písemnost podepsána oprávněnou úřední osobou H. R. Námitku podjatosti proti této osobě žalobkyně vznesla až ve svém sdělení ze dne 8. 8. 2011, jímž reagovala na možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Žalovaný dále uvedl, že v souladu s § 15 odst. 2 správního řádu rozhodovala ve věci oprávněná úřední osoba M. K. O námitce podjatosti rozhodla v souladu s § 14 odst. 2 správního řádu služebně nadřízená úřední osoba V. M. Rozhodnutí, jimiž byla zamítnuta odvolání žalobkyně a potvrzena usnesení ve věci námitek podjatosti oprávněných úředních

osob, byla vydána dne 25. 11. 2011, tj. ve stejný den jako napadené rozhodnutí; žalobkyni byla řádně doručena dne 8. 12. 2011, kdy nabyla právní moci.

Žalobkyně v replice zdůraznila, že při rozhodování o její vině a uložení pokuty na základě kontroly provedené dne 6. 4. 2011 měl být rozhodující stav zjištěný při této kontrole, nikoliv údajný stav zjištěný pochybným místním šetřením dne 30. 3. 2011, kdy správní řízení ještě nebylo zahájeno. Podotkla, že správní řád umožňuje provádět místní šetření pouze po zahájení správního řízení a živnostenský zákon provádění místního šetření vůbec nepředpokládá. Správní orgány nepopíraly, že při otevřených okenicích byl prodejní stánek žalobkyně řádně označen, pouze tvrdily, že označení mělo být umístěno jinde, aby bylo lépe viditelné. Žalobkyně trvala na tom, že označení bylo velmi dobře viditelné, a dodala, že právní řád České republiky neurčuje místo označení prodejních stánků. Rozpor označení s představami správního orgánu, který není porušením zákona, podle žalobkyně nemůže být důvodem k uložení pokuty. Po ukončení provozní doby a sklopení okenic zůstal prodejní stánek žalobkyně nadále označen; označení bylo umístěno na prostřední okenici zvenčí. Žalovaný nepopřel, že nikdo nezkusil okenice sklopit a pravdivost tvrzení živnostenského úřadu neověřil. Sám žalovaný ani nedoplnil dokazování a rozhodnutí živnostenského úřadu, vycházející z pouhé spekulace, pravděpodobně podpořil jen ze solidarity.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání. Žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně poté, kdy bylo nařízeno jednání, vzala svou žádost o nařízení jednání zpět a požádala soud, aby rozhodl bez jednání. Soud této žádosti vyhověl a účastníkům řízení dne 17. 3. 2015 sdělil, že jednání se nekoná.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné a současně vykazuje zásadní vady ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Soud však nepřisvědčil všem námitkám žalobkyně.

Nejprve se soud zabýval námitkou žalobkyně, že řízení o námitce podjatosti a řízení o delegaci jsou řízeními o předběžných otázkách, o kterých musí být rozhodnuto dříve než o věci samé, a do právní moci rozhodnutí o nich musí být řízení ve věci samé přerušeno. Tato námitka není důvodná. Především totiž nelze považovat rozhodování o námitce podjatosti a o případné delegaci za předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu. O vyloučení úředních osob z projednávání a rozhodování věcí podle § 14 správního řádu, ani o případném následném pověření jiného správního orgánu k projednání a rozhodnutí věci podle § 131 odst. 4 správního řádu se nevede samostatné řízení, a proto je z povahy věci vyloučeno, aby se

jednalo o předběžné otázky. Jedná se o zákonem předvídané postupy v průběhu správního řízení, které mají svá jednoznačně stanovená pravidla.

Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že o námitce podjatosti podle § 14 odst. 2 správního řádu musí být rozhodnuto před vydáním rozhodnutí ve věci samé. Tento požadavek ovšem živnostenský úřad splnil. O námitce podjatosti oprávněných úředních osob M. K. a H. P. totiž rozhodl dne 27. 7. 2011 a o námitce podjatosti H. R. dne 10. 8. 2011, tj. před vydáním prvostupňového rozhodnutí živnostenského úřadu dne 16. 8. 2011. Vzhledem k tomu, že se o námitkách podjatosti rozhoduje usnesením, nemá podle § 76 odst. 5 věty druhé správního řádu odvolání odkladný účinek a usnesení je podle § 74 odst. 1 věty druhé správního řádu předběžně vykonatelné. V řízení lze proto po vydání usnesení o zamítnutí námítky podjatosti (o nevyločení úřední osoby) pokračovat za účasti osoby, proti které námitka směřovala, avšak s rizikem, že odvolací orgán bude podjatost hodnotit jinak než orgán prvního stupně [srov. Vedral, J. *Správní řád: komentář*. II. aktualizované a doplněné vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, str. 183]. Podle názoru soudu tedy živnostenský úřad nepochybil, pokud po vydání usnesení o námitkách podjatosti pokračoval v řízení a vydal rozhodnutí ve věci samé prostřednictvím oprávněné úřední osoby M. K., proti které žalobkyně námitku podjatosti uplatnila.

Žádné pochybení v této souvislosti nelze vytýkat ani žalovanému, který o odvoláních proti usnesením o námitkách podjatosti rozhodl ve stejný den, kdy vydal žalobou napadené rozhodnutí. Všechna odvolání totiž zamítl a v žalobou napadeném rozhodnutí se podrobně zabýval i námitkou, že o věci rozhodla vyloučená osoba. Této námitce však zcela správně nepřisvědčil. Důvodem pro vyloučení úřední osoby totiž podle § 14 odst. 1 správního řádu může být jediné zájem úřední osoby na výsledku řízení vyplývající z jejího vztahu k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům. Tento zájem zároveň musí dosahovat takové intenzity, aby zakládal pochybnosti o její nepodjatosti. Nic takového ovšem ze správního spisu, ani z nedoložených tvrzení žalobkyně nevyplyvá. Podle § 14 odst. 5 věty první správního řádu pak důvodem podjatosti je též skutečnost, že se úřední osoba podílela na výkonu pravomoci správního orgánu v téže věci na jiném stupni. Nic takového ovšem nebylo tvrzeno, natožpak prokázáno.

Ve shodě se žalovaným soud konstatuje, že podjatost oprávněných úředních osob M. K. a H. P. nelze spatřovat v tom, že prováděly živnostenskou kontrolu. Ustanovení § 14 odst. 5 věty druhé správního řádu totiž výslovně uvádí, že „[d]ůvodem vyloučení není účast na úkonech před zahájením řízení nebo na výkonu kontroly prováděné podle zvláštního zákona.“ Citované ustanovení tedy evidentně počítá s možností, že správní řízení v pozici oprávněné úřední osoby povede ten, kdo se podílel na výkonu kontroly. Tím je podle soudu jasně vyvrácena argumentace žalobkyně ustanovením čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a zásadou ultra vires. Skutečnost, že úřední osoba, která prováděla kontrolu, mohla být při dalším rozhodování ovlivněna názorem, který si vytvořila při této kontrole, nepovažuje soud za důvod zakládající pochybnosti o nepodjatosti oprávněné úřední osoby. Svůj názor, ať si ho vytvořila při kontrole, nebo později, totiž musí oprávněná úřední osoba řádně odůvodnit v rozhodnutí o uložení pokuty, proti kterému lze podat odvolání, což umožňuje přezkoumání správnosti předmětného názoru. I kdyby se jednalo o názor nesprávný, nelze z toho automaticky dovozovat podjatost oprávněné úřední osoby.

Další žalobkyní uplatněný argument, že zmíněné osoby rozhodly o vině žalobkyně v této věci v blokovém řízení, neodpovídá podle zjištění soudu obsahu správního spisu, neboť žádné rozhodnutí v blokovém řízení nebylo v této věci vydáno.

Ve správním spisu nemá oporu ani tvrzení žalobkyně, že oprávněná úřední osoba H. R. činila v řízení úkony poté, kdy žalobkyně uplatnila námitku podjatosti M. K. a H. P. Přípis nazvaný Vyrozumění účastníka před vydáním rozhodnutí podepsala H. R. dne 21. 7. 2011 a téhož dne byl odeslán žalobkyni, která první námitku podjatosti vznesla teprve dne 25. 7. 2011. Ze samotné skutečnosti, že H. R. činila úkony v řízení, pak rozhodně nevyplývá, že by měla zájem na výsledku řízení předpokládaný ustanovením § 14 odst. 1 správního řádu.

Soud nesdílí přesvědčení žalobkyně, že jí uplatněný návrh na delegaci je hromadnou námitkou podjatosti všech pracovníků živnostenského úřadu. Nic takového z obsahu podání žalobkyně ani z příslušných ustanovení správního řádu nevyplývá. Žalobkyně požadovala delegovat věc k projednání do jiného města z toho důvodu, že úřední osoba M. K., která měla podle žalobkyně osobní zájem na výsledku řízení, mohla ze své pozice zástupkyně vedoucí živnostenského odboru ovlivňovat výsledek řízení, i kdyby se jej osobně neúčastnila. Požadavek na delegaci tedy bezprostředně souvisel s domněnkou žalobkyně o osobním zájmu M. K. na výsledku řízení, kterou ovšem žalobkyně nikterak neprokázala. V této souvislosti soud připomíná, že základním předpokladem pro rozhodnutí o pověření jiného správního úřadu projednáním a rozhodnutím věci v souvislosti s podjatostí oprávněné úřední osoby je podle § 131 odst. 4 ve spojení s § 14 odst. 4 poslední větou správního řádu skutečnost, že správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob způsobilý věc projednat a rozhodnout. Taková situace v projednávané věci nenastala, neboť žádná z úředních osob, včetně M. K., nebyla z projednávání a rozhodování věci vyloučena. Nebyl proto dán důvod k delegaci věci jinému správnímu orgánu. Pověření jiného správního orgánu v případě vyloučení všech úředních osob je zákonem předvídaný postup, který se uplatňuje z moci úřední. Žalobkyně proto mohla vznést toliko podnět k takovému postupu, nikoli však návrh, o kterém by správní orgány musely rozhodnout. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neuplatnila žádný jiný důvod pro delegaci, žalovaný nepochybil, pokud se jejím podnětem (nikoli návrhem, jak se žalobkyně mylně domnívá) samostatně nezabýval a nerozhodoval o něm.

K námitce žalobkyně, že rozhodnutí živnostenského úřadu nebylo podepsáno oprávněnou osobou, soud podotýká, že ze žádného ustanovení správního řádu, ani živnostenského zákona nevyplývá, že by oprávněním podepsat rozhodnutí disponoval pouze vedoucí pracovník daného úřadu. Podle § 15 odst. 2 správního řádu platí, že úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu. Ve správním spisu je založen záznam o určení oprávněné úřední osoby ze dne 6. 4. 2011, podepsaný V. M., vedoucí odboru „živnostenský úřad“, podle kterého byla určena oprávněnou úřední osobou ve věci vedené pod č. j. ZIV/2247/2011/Pet M. K., vedoucí oddělení kontroly a správního řízení, a dále H. P. a P. J., referentky téhož oddělení. Záznam ze dne 27. 6. 2011, č. j. ZIV/2247/2011/Pet/10, pak dokládá, že došlo k nahrazení referentky P. J. referentkou H. R. Za dané procesní situace není podle názoru soudu pochyb o tom, že oprávněná úřední osoba M. K. byla oprávněna podepsat rozhodnutí živnostenského úřadu o uložení pokuty žalobkyni.

Soud dále nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že protokol o provedené kontrole ze dne 6. 4. 2011 jí byl doručen dne 22. 4. 2011 vhozením do schránky. Samotnému vhození do schránky totiž předcházela výzva k vyzvednutí zásilky, včetně poučení, a uložení zásilky na poště s tím, že byla připravena k vyzvednutí dne 11. 4. 2011, jak vyplývá z doručenky založené ve správním spisu. Podle § 24 odst. 1 správního řádu se v takové situaci zásilka považuje za doručenou posledním dnem desetidenní lhůty k vyzvednutí, tj. v daném případě ve čtvrtek 21. 4. 2011. Následné vhození do schránky již nemá účinky doručení. Soud proto

dospěl k závěru, že žalobkyně skutečně podala námitky proti protokolu o kontrole opožděně, neboť tak učinila teprve dne 27. 4. 2011, tedy jeden den po uplynutí pětidenní lhůty stanovené v přípisu živnostenského úřadu, jenž byl žalobkyni doručen společně s předmětným protokolem (srov. § 17 zákona o státní kontrole).

Žalobkyně dále namítala, že ji živnostenský úřad neinformoval o ukončení dokazování a o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí s tím, že následně bude ve věci rozhodnuto. Soud k tomu ze správního spisu zjistil, že živnostenský úřad přípisem ze dne 21. 7. 2011, č. j. ZIV/2247/2011/Pet/12, nazvaným Vyrozumění účastníka před vydáním rozhodnutí, žalobkyni poučil o tom, že má před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a uvedl, že je v zájmu účastníka řízení označit všechny důkazy a rozhodné skutečnosti již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně, neboť v rámci odvolacího řízení k nim nemusí být přihlédnuto (§ 82 odst. 4 daňového řádu). Živnostenský úřad současně stanovil, že se žalobkyně může dostavit dne 8. 8. 2011 v 10:00 hod., nebo si telefonicky dohodnout náhradní termín. Z obsahu tohoto vyrozumění je podle názoru soudu jednoznačně patrné, že po seznámení žalobkyně s podklady a po jejím případném vyjádření bude ve věci vydáno rozhodnutí. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu neukládá správním orgánům povinnost specifikovat, v jaké lhůtě po seznámení účastníka řízení s podklady pro rozhodnutí nebo po případném vyjádření účastníka řízení bude ve věci rozhodnuto, neboť termín vydání rozhodnutí může záviset také na obsahu vyjádření účastníka řízení, ze kterého může vyplynout např. potřeba doplnit dokazování.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci dána toliko možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což živnostenský úřad učinil. Svou povinnost vyplývající z daného ustanovení tedy splnil a tato žalobní námitka není důvodná. Zcela bez vlivu pak zůstává skutečnost, že zmíněný přípis podepsala oprávněná úřední osoba H. R., která tak učinila dříve, než žalobkyně vznesla námitky podjatosti M. K., H. P. i H. R. Jak bylo vysvětleno výše, řízení v době odeslání přípisu ze dne 21. 7. 2011 nebylo, ani nemělo být přerušeno, proto lze postup živnostenského úřadu považovat za řádné splnění povinnosti stanovené v § 36 odst. 3 správního řádu.

Soud nepřisvědčil ani námitce diskriminace a účelového šikanování žalobkyně, neboť žalobkyně nepřednesla žádné konkrétní argumenty, ani nenavrhla důkazy, které by její tvrzení prokazovaly. Povinnost mít provozovnu řádně označenu v souladu s § 17 odst. 7 a 8 živnostenského zákona, tj. trvale a zvenčí viditelně, stíhá zcela bez rozdílu všechny podnikatele mající provozovny. Skutečnost, že živnostenský úřad prováděl kontrolu právě v provozovně žalobkyně, rozhodně nepředstavuje ani šikanu, ani diskriminaci. Živnostenskou kontrolu provádějí živnostenské úřady z vlastního podnětu [srov. § 8 odst. 1 písm. a) zákona o státní kontrole], což však nebrání tomu, aby je k zahájení kontroly inspirovala svým oznámením třetí osoba. Vzhledem k tomu, že kontrola u žalobkyně proběhla jednorázově dne 6. 4. 2011, nikoliv opakovaně, a že žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 1.000 Kč při zákonné horní hranici 100.000 Kč, nic nenasvědčuje diskriminaci, ani šikanování žalobkyně.

Poté se soud zabýval námitkou, že živnostenský úřad byl povinen ve věci nařídit ústní jednání. Podle § 49 odst. 1 věty první správního řádu platí, že „*ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.*“ Na rozdíl od řízení o přestupcích, pro které ustanovení § 74 odst. 1 věty první zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), ukládá správním orgánům v prvním stupni povinnost konat ústní jednání, žádný zákon výslovně nestanoví povinnost nařídit jednání v řízeních, jejichž

předmětem je rozhodování o správních deliktech. Z hlediska dikce § 49 odst. 1 věty první správního řádu proto zbývá posoudit, zda je nařízení jednání nezbytné ke splnění účelu řízení o správních deliktech a k uplatnění práv účastníků takových řízení.

V této souvislosti považuje soud za potřebné zmínit judikaturu Nejvyššího správního soudu, která charakterizuje oblast správního trestání. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, publ. pod č. 461/2005 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že „... *trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu. ... Z těchto důvodů ... není rozhodné, zda pozitivní právo označuje určité deliktní jednání za trestný čin nebo za správní delikt. Zmiňuje-li se tedy uvedená Úmluva ve svém článku 6 odst. 1 o „jakémkoli trestním obvinění“, je třeba záruky, v této souvislosti poskytované tomu, kdo je obviněn, poskytnout shodně jak v trestním řízení soudním, tak v deliktním řízení správním. Tímto způsobem ostatně vykládá Úmluvu stabilně i judikatura Evropského soudu pro lidská práva.“ Tento názor poté Nejvyšší správní soud potvrdil v mnoha dalších rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 18. 4. 2007, č. j. 4 As 10/2006 - 57, v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 19. 1. 2011, č. j. 1 Afs 94/2010 - 68, www.nssoud.cz).*

V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 - 82, publ. pod č. 2633/2012 Sb. NSS, www.nssoud.cz, se rozšířený senát zabýval otázkou dokazování v sankčním řízení před Radou pro rozhlasové a televizní vysílání, a dospěl k závěru, že „[č]eské mediální právo se svým obsahem hmotným, institucionálním, kompetenčním i procesním nijak zvlášť nevymyká z obecné úpravy správního řízení a správního trestání. Není proto důvodu, aby v řízení o správních deliktech z této oblasti regulace platila jiná pravidla, než která tato řízení obvykle provádí. Rozšířený senát proto považuje za zcela zásadní, aby Rada v takovém řízení, které svým charakterem spadá i pod článek 6 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod ve smyslu „trestního obvinění“, respektovala zásadu ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Tyto principy totiž zajišťují, aby ten orgán, který rozhoduje o vině a sankci za správní delikt, byl autenticky přítomen a bezprostředně ovlivněn před ním provedenými důkazy, které zhodnotí a posléze z nich vyvodí správná a úplná skutková zjištění, podřadí je pod příslušnou právní kvalifikaci a konečně rozhodne o případné sankci. Dokazování tedy musí být primárně prováděno při ústním jednání, o jehož konání bude účastník sankčního řízení předem vyrozuměn ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu, aby mohl případně využít svého práva být přítomen a měl možnost se ke všem prováděným důkazům vyjádřit. Pouze výjimečně, za zákonem stanovených podmínek, lze dokazování připustit i mimo rámec ústního jednání, pak ale musí být o provedení takového důkazu vyhotoven protokol dle § 18 správního řádu. Právo účastníka být přítomen provedení důkazu však zůstává i nadále zachováno, a to v návaznosti na § 51 odst. 2 správního řádu.“

Na citované usnesení navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 8. 2013, č. j. 4 As 34/2013 - 24, www.nssoud.cz, v němž konstatoval, že uvedené závěry rozšířeného senátu jsou obecně platné pro celou oblast správního trestání, a aplikoval je na případ správního deliktu podle zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví, vinařství a o změně některých souvisejících zákonů.

Z popsané judikatury Nejvyššího správního soudu zcela zřetelně vyplývá, že správní řízení o všech správních deliktech spadá pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy, podle kterého „[k]aždý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.“ Tento článek upravuje právo na spravedlivý proces, které v sobě mimo jiné zahrnuje výše zmíněnou zásadu ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Respektování těchto zásad a řádné dodržování práv účastníka řízení o správním deliktu lze podle názoru soudu zabezpečit pouze v případě, že správní orgán v tomto řízení nařídí ústní jednání, při kterém provede důkazy a umožní účastníkovi řízení, aby se k nim přímo vyjádřil.

Ke stejnému závěru lze dospět také na základě srovnání úpravy přestupků a jiných správních deliktů. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz, judikoval, že „[j]iné správní delikty jsou svou povahou nejbližší právě přestupkům. V obou případech se jedná o součást tzv. správního trestání, o postih správním orgánem za určité nedovolené jednání (konání či opomenutí). Oba druhy deliktů jsou projednávány ve správním řízení, pouze s tím rozdílem, že přestupky soustředěné v přestupkovém zákoně, ač míra jejich společenské nebezpečnosti i škála a citelnost ukládaných opatření či sankcí je obvykle nižší než u jiných správních deliktů, mají vlastní a (z hlediska spravedlivého procesu) přísnější procesní režim než jiné správní delikty, byť zásady trestání a řízení o tom jsou obdobné. Souhrnně je třeba zdůraznit, že formální označení určitého typu protispoločenského jednání a tomu odpovídající zařazení mezi trestné činy, přestupky, jiné správní delikty a z toho odvozené následky v podobě sankcí, včetně příslušného řízení, tedy zda půjde o oblast soudního či správního trestání, je spíše vyjádřením reálné trestní politiky státu, tedy reflexí názoru společnosti na potřebnou míru ochrany jednotlivých vztahů, zájmů a hodnot (právních statků) než systematickým přístupem k úpravě veřejnoprávních povinností a odpovědnosti za jejich porušení. Kriminalizace či naopak někdy dekriminalizace určitých jednání nachází výraz v platné právní úpravě a jejich změnách, volbě procesních nástrojů potřebných k odhalení, zjištění, prokázání konkrétních skutků a v neposlední řadě i v přísnosti postihu jejich původců. Proto také nelze přeceňovat odlišnosti jednotlivých hmotněprávních úprav, ale zejména procesních pravidel.“

Pokud tedy zákon o přestupcích stanovuje správním orgánům v prvním stupni jednoznačnou povinnost konat ve věcech přestupků ústní jednání (srov. § 74 odst. 1 větu první), je nutné s ohledem srovnatelný charakter správních deliktů a přestupků, jejich začlenění pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy a skutečnost, že zařazení určitého konání či opomenutí do kategorie přestupků nebo správních deliktů závisí jen na trestní politice státu, dovodit stejnou povinnost i pro řízení o správních deliktech. K tomu je třeba doplnit, že Nejvyšší správní soud v několika svých rozhodnutích s využitím argumentace ustanovením čl. 6 odst. 1 Úmluvy poukázal na možnost analogické aplikace ustanovení zákona o přestupcích v řízeních o správních deliktech, pokud taková analogie není uplatňována k tíži pachatele správního deliktu (srov. např. rozsudek ze dne 12. 12. 2003, č. j. 5 A 98/2001 - 36, rozsudek ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, publ. pod č. 772/2006 Sb. NSS, rozsudek ze dne 3. 12. 2008, č. j. 7 Afs 7/2008 - 204, ev. rozsudek ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013 - 29, www.nssoud.cz). Bylo by tudíž možné odvodit povinnost konat v řízeních o správních deliktech ústní jednání z analogické aplikace ustanovení § 74 odst. 1 věty první zákona o přestupcích. To však podle názoru soudu není nutné, neboť plně postačí vyložit ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu v souladu s požadavky čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

S ohledem na všechny výše uvedené důvody dospěl soud k závěru, že ke splnění účelu řízení o správním deliktu a k uplatnění práv účastníků tohoto řízení je nezbytné, aby správní orgán, který rozhoduje v prvním stupni, v souladu s § 49 odst. 1 větou první správního řádu nařídil ústní jednání. Nutnost provést ústní jednání tedy pramení přímo z povahy správního deliktu jakožto trestního obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Jedině nařízením ústního jednání, při kterém správní orgán prvního stupně provede důkazy a umožní účastníku řízení, aby se k nim přímo vyjádřil, lze dosáhnout plného respektování zásad vyplývajících z čl. 6 odst. 1 Úmluvy a řádného dodržování práv účastníka řízení. O zrušení rozhodnutí správního orgánu ve věci správního deliktu z důvodu, že se ve věci nekonalo ústní jednání, rozhodne soud pouze k námitce žalobce, nikoliv z úřední povinnosti.

Právní názor žalovaného, který v projednávané věci trval na tom, že v řízení o správním deliktu není třeba nařizovat jednání, neboť zjištění živnostenského úřadu při kontrole dne 6. 4. 2011 a při místním šetření dne 30. 3. 2011 dostatečně prokazují porušení živnostenského zákona, shledal soud nesprávným. Veden svým nesprávným právním názorem, žalovaný potvrdil rozhodnutí živnostenského úřadu, ačkoliv se ve věci nekonalo ústní jednání. Nesprávné právní posouzení této otázky, která má zásadní vliv na možnost uplatnění práv žalobkyně, zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí a je samo o sobě dostatečným důvodem pro jeho zrušení.

Popsaná nezákonnost podle názoru soudu nebrání tomu, aby se soud vypořádal také s námitkou žalobkyně, že při rozhodování o správním deliktu mělo být podstatné to, co bylo zjištěno při živnostenské kontrole, nikoli poznámky úřednic z místního šetření. Pro správné posouzení této námitky považuje soud za potřebné zopakovat, že žalobkyni byla pokuta uložena za to, že v době kontroly dne 6. 4. 2011 neměla v souladu s § 17 odst. 7 a 8 živnostenského zákona trvale a zvenčí viditelně označenu svou provozovnu. Z hlediska takto formulovaného skutku je zcela irrelevantní, zda jiný den (30. 3. 2011) proběhlo místní šetření a s jakým závěrem. Jediným relevantním podkladem tak zůstává protokol o kontrole ze dne 6. 4. 2011, který se omezuje na hodnocení označení provozovny umístěného uvnitř mincovníku připevněného k parapetu stánku. Z protokolu o kontrole nevyplývá, že by v den kontroly byly prohlédnuty také sklopné okenice, zda na jejich straně, která je viditelná pouze v době uzavření stánku, není umístěno označení provozovny. Rovněž fotodokumentace z provedené kontroly nezachycuje stánek se sklopenými okenicemi. Správní spis tedy neobsahuje dostatečné důkazy o tom, že žalobkyně neměla dne 6. 4. 2011 svou provozovnu trvale a zvenčí viditelně označenu v souladu s § 17 odst. 7 a 8 živnostenského zákona. Soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu, což představuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti shledal soud žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 společně s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro nezákonnost a pro vadu řízení zrušil. Vzhledem k tomu, že oba důvody zrušení napadeného rozhodnutí se přímo dotýkají též prvostupňového rozhodnutí, soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí živnostenského úřadu ze dne 16. 8. 2011 ve znění opravného rozhodnutí ze dne 16. 12. 2011. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.

Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně

vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 1.200 Kč. V této souvislosti považuje soud za nutné poukázat na náleze Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, podle kterého „[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“ Závěry Ústavního soudu lze bez dalšího vztáhnout i na projednávanou věc. Podle § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2006, náleží advokátovi náhrada účelně vynaložených hotových výdajů v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce. V posuzovaném případě učinila žalobkyně celkem čtyři úkony (podání žaloby, repliky a dále podání návrhu na přiznání odkladného účinku a návrhu na předběžné opatření, jimž soud vyhověl). Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto se jedná o situaci, kdy by jí při zastoupení advokátem náležela paušální náhrada hotových výdajů. Z tohoto důvodu soud s přihlédnutím k citovanému nálezu Ústavního soudu přiznal žalobkyni částku ve výši 1200 Kč, jež představuje paušální náhradu hotových výdajů.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D.
předsedkyně senátu